

[Wissing]

hun ikke ville bruge tid på at kommentere fremskridtspartiets syn på opdragelse i offentlig regie, idet hun tilføjede: »på så sent et tidspunkt«. Det skal indrømmes, at det var ud på aftenen. Da vi nu har lejlighed til at tage diskussionen på et bedre tidspunkt, troede jeg, ministeren ville være mere indforstået hermed.

For mit vedkommende kan jeg kun udtrykke tilfredshed med, at vi nu får lejlighed til at udbyde vores synspunkter, idet jeg ikke mener, at førstebehandlingen, der jo også omfattede børnehaveklasserne, har givet tilstrækkeligt grundlag for en behandling af en sag, der er af så vidtrækkende betydning.

At det ikke kun er fremskridtspartiet, der betragter skolepasningsordninger som et vigtigt anliggende, fremgår bl. a. af, at den socialdemokratiske ordfører, fru Helle Degn, ved førstebehandlingen betegnede lovforslaget som en af de måske største reformer i disse år. En sådan udtalelse kan ikke undre, når man betænker, hvorfra forslaget kommer, hvordan det er blevet til, og hvilke politiske formål der ligger bag.

Det synes klart, at der allerede nu skal tages fat på at realisere de fremtidsvisioner, der er udkrystalliseret i socialiseringsværket U 90. I det kapitel i U 90, der omhandler førskole og skolestart, opsummerer man først en hel række påståede skævheder i den nuværende skolestartssituation. På den baggrund fremturer et flertal af det centrale uddannelsesråds medlemmer derefter med alle de lyksaligheder, der kan opnås ved, at børnene også får lejlighed til at tilbringe deres fritid i skolen. Efter opremsningen af de påståede goder foreslås det, at undervisningsministeriet skal nedsætte et udvalg, der skal udarbejde forslag til, hvordan sagen kan gribes an.

Tryksværten i U 90 var næppe tør, før der blev nedsat en arbejdsgruppe med det formål at fremskaffe en redegørelse, der kunne udnyttes til udarbejdelse af et lovforslag. At udvalget eller arbejdsgruppen næsten kun kom til at bestå af repræsentanter for de interessegrupper, der kan pleje særinteresser i denne sag, samt et flertal af ministerielle embedsmænd, kan ikke undre, når man tænker på den ensidighed, der er tradition for ved lignende projekter.

Nu ligger forslaget på bordet, og hermed er et af de i U 90 tilstræbte formål, at sikre børnene trygge opvækstvilkår i et alsidigt og

udviklende og stimulerende miljø, inden for rækkevidde. Men der er ikke ført noget som helst bevis for, at børnene sikres disse trygge opvækstvilkår, eller at miljøet bliver alsidigt, udviklende og stimulerende; tværtimod. Alt tyder på, at netop institutioneringen af børnepasning og opdragelse betyder, at mange børn ikke får den trygge opvækst, som er af så stor betydning for deres udvikling.

Antallet af børn og unge, der må tilbringe en stor del af deres tid i institutioner, har været støt stigende i en årrække. Det samme har været tilfældet med antallet af de børn og unge, der kaldes adfærdsvanskelige. Selv om en del af disse adfærdsvanskeligheder ofte kun skyldes manglende konsekvens og ansvarsfølelse hos opdragerne, kan der ikke ses bort fra, at mange – alt for mange – på grund af dårlige opvækstvilkår pådrager sig psykiske skader, som vil bringe dem men resten af livet.

Fra fremskridtspartiets side har vi derfor gang på gang fremhævet det vanvittige i at lade børnenes opdragelse blive et anliggende, der mere og mere overdrages til institutionerne. Vi mener, at børnenes opdragelse først og fremmest skal være forældrenes opgave og ansvar. Vi mener også, at mange forældre er enige med os i dette synspunkt, og at et stort antal af forældrene vil være i stand til at klare den opgave.

Hvis nogle forældre mener, at de ikke magter at passe og opdrage deres egne børn, bør vi fra lovgivernes side træde hjælpende til. Men det skal ikke være på den måde, at vi giver endnu flere tilbud, opretter endnu flere institutioner og ansætter endnu flere pædagoger. Hjælpen må bestå i, at vi laver en lovgivning, der muliggør, at det igen kan blive den enkelte families sag at vælge, hvordan og hvor dens børn skal passes.

Det er ikke en sådan lovgivning, der er lagt op til ved at udvide opdragelsen i offentlig regie med skolepasningsordninger; det forholder sig nærmest lige omvendt. Der vil blive stillet nye, store krav til de offentlige kasser, hvilket tydeligt fremgår af de krav, som nu for fuld kraft køres frem af interesseorganisationer og ansvarsløse politiske partier.

Hvem der til syvende og sidst skal betale, er der ikke tvivl om. Det er bl.a. de selv samme forældre, der måske hellere end gerne ville påtage sig hele ansvaret for opdragelsen